

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zastoupené Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem Veronské náměstí 590, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2015, č. j. OAM-13/ZA-ZA14-K08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2015, č. j. 1 Az 17/2015 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu u Městského soudu v Praze. Namítala, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a jím opatřené důkazy nebyly úplné. Nesprávně posoudil věc po skutkové a právní stránce. Zejména nezkoumal situaci na Ukrajině, kde zuřila občanská válka, a použil minimálně 3 měsíce zastaralé informace. V Oděse, kde žalobkyně žila, dochází k teroristickým útokům.

[3] Městský soud žalobu zamítl. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedla skutečnosti, pro které by jí žalovaný mohl udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Ve vztahu ke zhoršené bezpečnostní situaci na Ukrajině městský soud uvedl, že situace na západě a středu země je klidná. Žalobkyně se proto může v rámci země přestěhovat. Mezinárodní ochrana nemůže sloužit k legalizaci pobytu v České republice, které se žalobkyně snažila dosáhnout. Stejně tak soud neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu. Nikdo z rodinných příslušníků

žalobkyně nezískal azyl v České republice a s přihlédnutím k její rodinné, sociální a ekonomické situaci včetně jejího věku a zdravotního stavu nebyly naplněny důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Městský soud souhlasil i se závěrem žalovaného, že žalobkyni nehrozí v zemi původu vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný přitom vycházel z relevantních, důvěryhodných, aktuálních a transparentních informací.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Namítá, že městský soud projednal její žalobu v rozporu se zákonem o azylu. Porušil procesní normy týkající se doručování, které pro ni nebylo srozumitelné. Žalobkyně se dozvěděla o ústním jednání v její věci až po jeho konání. Doručující orgán ji předtím nezastihl a vložil obálku s předvoláním k jednání s účinky doručení do poštovní schránky. Nepodepsanou dodejku zaslal zpět městskému soudu. K dalšímu porušení jejích práv došlo tím, že jí nebyl ustanoven zástupce. Městský soud i správní orgány nadto posoudily její případ pouze v obecné rovině. Upozornily na možnost přesídlení do klidných oblastí Ukrajiny, čímž byla zřejmě myšlena Zakarpatská oblast. Avšak 4 milióny lidí nelze do této malé oblasti přemístit. Tamní obyvatelé navíc mají jinou mentalitu, odlišnou víru a přísluší k jiné jazykové skupině. Stěžovatelka se dále obává, že by v případě návratu na Ukrajinu jejímu manželovi, který se odmítá konfliktu účastnit, hrozila mobilizace nebo trestní stíhání pro vlastizradu za odmítnutí nástupu do ukrajinské armády. Mimo to stěžovatelka opakovaně upozorňuje na teroristické útoky separatistů v Oděse. Závěrem poukazuje na radikálně nacionalistické tendence v ukrajinské společnosti. Strany, které prosazují nenávist k jiným národnostem a propagují násilí, jsou zastoupeny i v ukrajinském parlamentu. Stěžovatelka nechápe, jak má žít ve státě s profašistickou orientací.

[5] Žalovaný pokládá všechny námitky stěžovatelky za nedůvodné. Připojil jako aktuální podkladový materiál Informaci MZV ČR, č. j. 117822-LPTP, ze dne 15. 10. 2015. Z ní plyne, že bezpečnostní situace v Oděse se nijak neodlišuje od bezpečnostní situace v jiných částech Ukrajiny. Stejně tak z hlediska návratů občanů Ukrajiny zpět ze zahraničí se situace v Oděse neliší od jiných částí Ukrajiny. Incidenty v tomto městě jsou ojedinělé a zaměřují se na nejviditelnější patriotistické organizace. Stěžovatelce proto vážná újma při návratu na Ukrajinu nehrozí. Neprobíhá tam konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních složek s proruskými separatisty, které probíhají ve dvou z dvaceti čtyř administrativních oblastí Ukrajiny. Žalovaný proto nadále setrvává na svém závěru, že v případě stěžovatelky nebyl splněn žádný z důvodů pro některou z forem mezinárodní ochrany.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného

rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatelka výslovně neuvádí, v čem okolnosti jejího případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve výše uvedeném smyslu z obsahu kasační stížnosti nezjistil.

[8] Námitka stěžovatelky týkající se doručování v řízení před městským soudem není důvodná. Ze spisového materiálu vyplývá, že jí bylo předvolání k ústnímu jednání vhozeno do schránky dne 2. 10. 2015 zcela v souladu s § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Jak uvedl ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, předvolání k jednání nemusí být doručeno do vlastních rukou (rozsudek ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Azs 235/2005 - 51). Jednání se konalo dne 13. 10. 2015, byla proto zachována desetidenní lhůta k přípravě věci podle § 49 odst. 1 s. ř. s. Městský soud se tak žádného pochybení při doručování nedopustil. Stejně tak neobstojí námitka, že stěžovatelce nebyl v řízení před městským soudem ustanoven zástupce. Městský soud zamítl její žádost o ustanovení zástupce usnesením ze dne 23. 6. 2015, č. j. 1 Az 17/2015 - 21, protože dospěl k závěru, že ho není potřeba k ochraně práv stěžovatelky. Toto usnesení stěžovatelka mohla napadnout kasační stížností, což ovšem neučinila. Tato kasační námitka je v tomto řízení proto nepřijatelná.

[9] Městský soud a žalovaný pak neposoudili žalobu pouze v obecné rovině, jak stěžovatelka namítá. Uvedli, že stěžovatelka v žádné fázi řízení netvrdila, že by byla v zemi původu pronásledována za uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Při zkoumání podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu zdůraznili, že azyl nebyl udělen žádnému z jejích rodinných příslušníků. Pečlivě vyhodnotily, zda nejsou v případě stěžovatelky důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Městský soud se také vypořádal s námitkou, že informace, ze kterých vycházel žalovaný, jsou zastaralé minimálně o tři měsíce a situace se v mezidobí změnila. Upozornil, že stěžovatelka žádné nové skutečnosti ohledně této „změny“ neuvedla a odkázala pouze na ty skutkové okolnosti, které již v úplnosti posoudil žalovaný. Odůvodnění těchto závěrů městského soudu a žalovaného nemůže Nejvyšší správní soud ničeho vytknout.

[10] Co se týče namítaných útoků prorusky orientovaných skupin v Oděse. Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17; usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26; či usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28; či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24).

[11] Námitku, v níž poukazuje na radikálně nacionalistické tendence v ukrajinské společnosti a přítomnost stran, které prosazují nenávist k jiným národnostem a propagují násilí, v ukrajinském parlamentu, uplatnila stěžovatelka až v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se touto skutečností nemůže blíže zabývat. Jedná se totiž o nové skutkové tvrzení, které nemohlo být přezkoumáno v řízení před městským soudem a jde tak o námitku nepřipustnou (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). To samé platí i pro námitky týkající se nebezpečí pro jejího manžela v případě jeho návratu na Ukrajinu. Jeho kasační stížnost proti rozsudku městského soudu o jeho žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, v níž byly uplatněny identické námitky, Nejvyšší správní soud navíc jako nepřijatelnou odmítl (viz usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23).

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu